

Bayer Zsol: Ramszesz és Herihor II.

2021 december 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Minden ugyanaz, csak kicsit rosszabb, silányabb, embertelenebb...

Mottó: „Milyen szép, hogy az ágyasát nevezi ki. Na, ilyen is rég ölt (sic!) Magyarországon.”

(Ungváry Krisztián hozzászólása Dévényi István magyar hangos újságíró Facebook-oldalán. A téma: Novák Katalin államfői jelölése.)

(Minden ugyanaz, csak kicsit rosszabb, silányabb, embertelenebb...)

A sok mocskok a világban kontraproduktív, soha nem látott tömeg lepte el a templomainkat karácsonykor – írta nekem egy barátom, s lelkesedése átragadt rám is.

De nem tudok szabadulni a gondolatától, hogy tényleg nincs új a nap alatt, minden mindig ugyanaz, csak kicsit rosszabb, silányabb, embertelenebb.

A Fáraó jár az eszemben.

Mármint Boleslaw Prus A fáraója.

Ritka az ilyesmi, de a m?b?! készült film legalább annyira jó, mint az eredeti regény.

Történik pedig, hogy XIII. Ramszesz (a valóságban nem volt XIII. Ramszesz, XI. Ramszesz a XX. dinasztíából volt az utolsó fáraó, ki ezen a néven Egyiptom trónján ült, XIII. Ramszesz Prus teremtménye csupán) látva Egyiptom népének nyomorúságát, kiszolgáltatottságát, szegénységét, látva az éhezést és a nyomort és a kilátástalanságot, reformokat akar bevezetni országában egyfel?l, hódítani akar pedig másfel?l, hogy hódításaival új er?forrásokat s javakat tudjon bevonni országába.

Hódításait az asszírok ellenében képzelel el.

De minden törekvésében akadályozza ?t a f?papság, a papi kaszt, s leginkább ennek feje, Herihor f?pap.

Már az asszírok ellen hadba vonuló egyiptomi sereget nem várt nehézség várja. A had útját egy szent scarabeus (egyiptomi neve: Heper, mely hajnali vagy felkel? napot is jelent egyben, ma ganajtúrónak nevezzük, ah, min? változás!) keresztezi, mire a papok megtiltják a katonáknak, hogy folytassák útjukat, mert még agyontapossák a szent bogarat. Így jó nagy kerül?vel, kétnapos késedelembe esik a had, s így már nincs esélyük az asszírok ellen.

Ramszesz és Herihor konfliktusa egyre csak élez?dik, s Herihor írnoka, Pentuer hiába próbál közvetíteni a felek között, hiába szimpatizál inkább az ifjú fáraóval, minden törekvése zátonyra fut, s a nyílt összecsapás elkerülhetetlenné válik.

Prus így ír könyve bevezet?jében:

„A birodalmat a fáraó kormányozta, az állandó hadsereg, a milícia vagy rend?rség és a hivatalnoksereg segítségével. A tisztvisel?kb?! alakult ki lassan-lassan a születési arisztokrácia. Névleg a fáraó volt minden jog kútfeje, ? volt a f?vezér, a leggazdagabb földesúr, a legf?bb bíró, f?pap, s?t az istenek fia, és maga az isten. Az istennek kijáró hódolatot nemcsak a népt?l és a tisztvisel?kt?l követelte meg, hanem néha maga is állított magának oltárt, és tulajdon képmása el?tt meggyújtotta az illatos füstöl?t.

A fáraó mellett, de nagyon gyakran még fölötte is voltak a papok; ez volt a bölcsek rendje, ennek a kezében volt az ország sorsa.

Ma szinte el se tudjuk képzelni, milyen rendkívüli szerepet töltött be a papság Egyiptomban. A papok voltak az ifjú nemzedék oktatói, jósok, egyúttal a feln?ttek tanácsadói, a halottak bírái; az ? akaratuk és tudományuk biztosította a halottaknak a halhatatlanságot. De nemcsak az aprólékos vallási szertartásokat végezték az istenek és fáraók körül, hanem mint orvosok betegeket gyógyítottak, mint mérnökök irányították a közmunkákat, mint csillagászok

pedig a politikát, de mindezt mindenekelőtt azért, mert ők ismerték legjobban országukat és a szomszéd államokat.”

Talán ebből is látszik, hogy a konfliktusok bele voltak kódolva a rendszerbe. Prus ki is mondja a lényegét:

„Egyiptom történetében mindig döntő fontossága volt annak, milyen viszonyban van a fáraó a papi renddel.

A fáraók legtöbbször gazdag áldozatokat mutattak be az isteneknek, és tiszteletükre templomokat emeltek. Nem egy fáraó sokáig élt; az emlékművekre vésett neve és képmásai nemzedékről nemzedékre megmaradtak teljes dicsőségben. De sok fáraó csak rövid ideig uralkodott, és nem egy akadt, akinek nemcsak tettei, de még a neve is feledésbe ment. Néhányszor az is megtörtént, hogy az uralkodócsalád elbukott, és a fáraók kígyóval szegélyezett fővegét a főpap tette a fejére.

Egyiptom mindaddig fejlődött, amíg az egységes nép, az erélyes uralkodók és bölcs papok egyetértve dolgoztak az összesség javára.

De elkövetkeztek olyan idők, amikor a nép a háborúk miatt megfogyatkozott, az elnyomatás és kizsákmányolás miatt erejét veszítette, az idegen jövevények beözönlése pedig aláaknázták a faji egységet. Amikor pedig az ázsiai fényezésben aláhanyatlott a fáraók erélye és a papok bölcsessége is, s ez a két hatalom harcba szállt egymás ellen, hogy kié legyen a nép kiszípolozásának kiváltsága, Egyiptom hamarosan idegenek járma alá került, és a civilizáció lángja, amely néhány évezreden át a Nílus fölött lobogott, kialudt.”

Ramszesz és Herihor összecsapásának csúcspontja, amikor a fáraó eléri, hogy az éhezni kezdő parasztok megrohamozzák a templomot és a papok élestarát. Csak egy dologgal nem számol. A tudás mérhetetlen és iszonyatos hatalmával, erejével.

Herihor, mint az egyiptomi papság, hatalmas tudás birtokában van, s ez a tudás kiterjed a csillagászatra is.

A papok pontosan tudják, mert kiszámolják, mert ki tudják számolni, mikor lesz hold- és napfogyatkozás, mikor lesz az teljes vagy részleges.

Herihornak csak egy kevés időt kell nyernie, mert teljes napfogyatkozás közeleg.

S mikor eljön a napfogyatkozás napja, a tömeg pedig gyülekezik, hogy megrohamozza a templomot és az élestarát, Herihor kiáll a templom tetejére, s a napfogyatkozás kezdete előtt néhány perccel, dörgő hangon, ég felé fordulva így imádkozik: – Ó, Ré, hatalmas nap, fordítsd el orcádat ettől a hálátlan néptől!

S az „ima” végére a nap eltűnik, a világ sötétségbe borul.

Az összegyűlt tömeg pedig vinnyogó, rémült állat, megvert kutya módjára próbálja félelmében bekaparni magát a homokba, félelmükben nyüszítenek, zokognak, menekülnek.

Ekkor Herihor ismét ég felé fordulva szólítja meg a napot: – Ó, hatalmas Isten, bocsáss meg népednek még ez egyszer! – s az ima végére kisüt a nap, a fény újra betölti a világot.

A fáraó pedig elveszít mindent. Meg is hal. Elképzelt reformjait pedig majd a papság vezeti be, később.

Miért kísért most ez a történet engem, miért nem hagy nyugodni?

Mert minden ugyanaz, és mégis más.

Mert Herihor, az egyiptomi papok mérhetetlen és még számunkra is felfoghatatlan tudással rendelkeztek – és e tudás birtokában lehettek élet s halál urai.

Használhatták e tudásukat jóra is és rosszra is, olykor egyszerre mindkettőre, de e tudás nélkül nem voltak, nem lettek volna semmik és senkik sem.

Herihort megdöbbenő tudása a korabeliek szemében hasonlatossá tette az istenekhez, s e tudás birtokában azt tett a néppel, amit csak akart.

S ebben – még az iszonyodás ellenére is – van valami tiszteletre méltó.

A mi korunk ugyanilyen, de mégis más.

A mi Herihorainknak nincs szükségük semmiféle tudásra, mely kiemeli és a tömeg fölé helyezi őket, amelynek segítségével az istenekhez válnak hasonlatossá.

Az új találmány nem az, hogy emelkedj a tömeg fölé – ó, Babits még így sóhajtott:

„Gyülöllek: távol légy, alacsony tömeg!

ne rezzents nyelvet: hadd dalolok soha

nem hallott verseket ma, múzsák

papja, er?s fiatal füleknek.”

Ma az ellenkez?je a fontos: szállj alá a tömeg legsötétebb mélyére, légy vele egylényeg?, szabadítsd fel a tömeg legalantasabb, legiszonyatosabb ösztöneit, hazudd neki, hogy ? is valaki, hogy egyenl? mindenkivel, leginkább a nála kiválóbbakkal hazudd egyenl?nek, és azt teszel majd vele, amit csak akarsz.

Herihornak még a tömeg fölé kellett emelkedni, tudással, mérhetetlen tudással, hogy istenként azt tegyen a tömeggel, amit csak akar.

A mai Herihoroknak csupán egygé kell válni a tömeggel, de a legiszonyatosabb tömeggel, s akkor azt tesznek, amit csak akarnak.

Herihornak még ismernie kellett a csillagászatot is, ki kellett tudnia számolni a napfogyatkozás pontos idejét.

A mai Herihor elég, ha beírja a Facebookra, hogy a miniszterelnök „az ágyasát” jelöli államf?nek, és a tömeg megmámorosodva fogja visszhangozni a rettenetet, s mert a közegben, ahol él, soha nem fog szembejönni sem az igazság, sem a valóság, sem az irgalom és a kegyelem, sem a méltányosság, így hát ?felsége a nép, a tömeg meggy?z?dik róla, hogy nem tud nem igaza lenni, soha.

„A rettenetes emberekkel találkoztunk egyik éjjel

Életüket szórták széjjel sodródva a sötét széllel

Szemük előtt szivárvány volt, lila nap és rózsaszín hold

Hangjuk, szavuk elváltozott, üres kútból visszahangzott

Rettenetes embereket soha el nem kerülheted

Köztünk élnek és ránk néznek, bárcsak megmenthetnék őket” – énekelte az Omega már 1968-ban, s azóta bekövetkezett a rettenetes emberek apoteózisa.

S az apoteózis eszköze az úgynevezett szociális média. A rettenetes emberek közege, trónusa, a megfellebbezhetetlen kinyilatkozások Bábel tornya.

Ennyit romlott a helyzet Herihor óta.

De az inga vissza fog lengeni.

Bábel tornya porba hull, s a templomok megtelnek. Mert másképpen nem lehet. Mert – ahogy Benda helyesen írta –, az emberiség cselekedni mindig a rosszat cselekedte, de méltányolni a jót méltányolta. Ez volt az erkölcsi kiskapu, amelyen át el lehetett jutni a megváltáshoz. Majd jött az írástudók – Herihorok – árulása, és az emberiség immáron nemcsak cselekedte a rosszat, de méltányolta is.

Befalazták hát a kiskaput, korunk Herihorjai.

De már jönnek, már készül?dnek e nehéz id?k új er?s emberei, és nem lesz kegyelem. Mert a normalitásnak olykor muszáj kegyetlennek lennie, ha életben akar maradni.

A sorozat els? részét [ITT](#) olvashatja el.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
